
Dalibor Brozović (28. srpnja 1927. – 19. lipnja 2009.)

GOVOR PROF. DR. SC. JOSIPA LISCA, NASTAVNIKA ODJELA ZA KROATISTIKU I SLAVISTIKU

Poštovani,

Okupili smo se danas u ovoj svečanoj dvorani da komemoriramo smrt dvoje profesora iz našega kolektiva, pri čemu bismo najviše voljeli ono što nije moguće: da oni budu doista s nama – kao što u našoj dubini jesu – pa da još jedanput budemo počašćeni nazočnošću onih što su bili osobite vrijednosti, onih koji su nas učili živjeti, misliti i raditi. Bili su oni među temeljcima Filozofskog fakulteta u Zadru, ustanove koja je domovini dala neizbrisivo mnogo u svakom smislu. Okupila je ona odmah u početku takve znalce da bi se gotovo moglo pomisliti kako su oni dospjeli u Zadar da ne bi svojom veličinom remetili ustaljeni sustav djelovanja u sredini gdje su se odluke donosile. Nevenka Košutić-Brozović i Dalibor Brozović, kao još neki zadarski profesori, zauvijek su obilježili Zadar, Filozofski fakultet u njemu, znanstveni život naše domovine, hrvatski sveučilišni život. Obilježili su također nas koji smo s njima djelovali oplodjujući se njihovim ličnostima i njihovim ljudskostima.

Usmjerujući se na pojavu Dalibora Brozovića, ponovit ću staro geslo "Mir i dobro" pomišljajući na franjevački red i osnovnu polugu duhovnog života kojem je on bio za veći dio hrvatskoga naroda u tijeku nekoliko stoljeća. Došao je Dalibor Brozović iz Bosne koja je bila središte provincije Bosne Srebrene i žarište iz kojega su zračile duhovne struje u sve hrvatske krajeve, u Slavoniju i u Dalmaciju poglavito. Iz Bosne i preko Zagreba i Ljubljane dospio je on u Zadar, gdje je sa suradnicima obnovio ovdašnji sveučilišni život. Miroslav Kravar, Franjo Švelec, Žarko Muljačić, Mate Suić, Dalibor Brozović i drugi, to su bili utemeljitelji koji su u život nevelika južnohrvatskoga grada unijeli notu akademskoga života i isijavanja što je desetljećima okupljalo mlade ljude s raznih strana od Dubrovnika do Istre, od Gorskog kotara do Hercegovine i Slavonije, pa i iz drugih krajeva. Sigurno početak nije bio lagan, ali su poteškoće inicijacije i perifernosti bile ne samo slabost nego i neočekivana prednost. Nedostatak znanstvene literature uputio je naše velike jezikoslovne učitelje na najnovije publikacije, pa je Zadar s Muljačićem i Brozovićem, skupa s mladim snagama Hrvatskoga filološkoga društva u Zagrebu na čelu s Radoslavom Katičićem i Bulczúom Lászlom, inspirirao ono što je hrvatskoj lingvistici bilo osobito potrebno, pobudio je obnovu i modernizaciju. Obilježio je Dalibor Brozović temeljna područja hrvatske filologije nadovezujući se na djelatnost najvećega svojega prethodnika, Stjepana Ivšića, i obogaćujući svoje poglede tada najboljom svjetskom lin-

gvističkom misli iz djelokruga Romana Jakobsona. Zanimao se je za književnost pod dojmom Kombolova i Barčeva učenja, dao se je rano na dijalektološka proučavanja, pa su njegovi uvidi u bosanske govore u trokutu između Kreševa, Fojnice i Kraljeve Sutjeske pokazali mnogo upravo o tome što je to hrvatski jezik. Oni što su 18. ožujka 1958. prije, dakle, pedesetak godina, slušali njegovo nastupno predavanje "Naša dijalektologija u svjetlu suvremene lingvistike", mogli su čuti na visokoj teoretskoj razini sve najpotrebnije o značajkama dijalektologije kao znanosti, o razvojnem putu naše dijalektologije i njezinim dostignućima te o zadacima. Već dotad novim je osvjetljenjima ocrtao značajke hrvatske dijalektalne književnosti, a i fenomen standardnoga jezika rano je ušao u njegov krugozor, pa je desetljećima bio ne samo najprodorniji hrvatski dijalektolog, nego i naj-snažniji hrvatski standardolog, ujedno i lingvist osobito udubljen u povijest hrvatskoga književnog jezika, reprezentativni sintetičar duga puta od Bašćanske ploče do naših dana.

Bio je profesor Brozović u prvom redu slavist, poznavatelj svih slavenskih jezika, ali i proučavatelj niza drugih jezika cijeloga svijeta. Svom je tom misteriju pristupao svestrano, sa stajališta različitih lingvistika, genetske, tipološke i sociološke. Međutim, na srcu mu je osobito bio materinski jezik, ustrajno i uvijek. Najviše ga je zanimala fonologija, mnogo i pravopis. Puno je energije uložio u tumačenja izvanredno zapletene južnoslavenske problematike, također u bitke oko hrvatskoga jezika i za nj. Tako je bio i jedan od sastavljača glasovite *Deklaracije*. Naime, već prije *Deklaracije* iz 1967. dano je teorijsko obrazloženje za hrvatsku jezičnu individualnost i što se tiče književnog jezika i što se tiče jezika uopće, ali je to rješenje trebalo biti prihvaćeno u hrvatskom društvu i u međunarodnoj znanosti. To nije išlo lako, jer je velikosrpski i unitaristički pritisak bio vrlo snažan i prijetila je opasnost da vlast u uvjetima pune kontrole izolira hrvatske intelektualce i od masa i od svijeta, pa da se u tišini izvrši jezična asimilacija hrvatskoga naroda s pomoću škola i medija. Kad bi to jednom bio svršen čin, bilo bi strahovito otežano hrvatsko jezično osamostaljenje čak i u slučaju političkog oslobođenja. Sve što se događalo nakon takozvanoga novosadskog "dogovora" i po izlasku novosadskoga pravopisa davalo je nade jugounitarizmu. *Deklaracija* je onemogućila takav razvoj i to je njezina bitna jezična zasluga pa ostaje u hrvatskoj povijesti zapisana zlatnim slovima, kao *Bašćanska ploča*, kao Gajeva *Kratka osnova*.

Bavio se profesor Brozović trima *-ikama*, lingvistikom, numizmatikom i politikom. Kao političar bio je i jedan od potpredsjednika Republike Hrvatske 1990. Dakako da se još ne može dati točna povijesna ocjena o razdoblju u kojem je profesor Brozović djelovao, ali se svakako može pouzdano reći da je to bilo teško doba. Poteškoće nisu prestajale ni nakon 1995. i svršetka rata, pa se je akademik Brozović suprotstavljao i rodoljubnim nezalicama koji su mislili da bi baš oni trebali oblikovati hrvatski jezik po svojim zamislima. Kao numizmatičar napisao je više radova iz te problematike, a autor je i knjižice *Kune i lipe. Novac Republike Hrvatske, 1994.*

Profesor Brozović bio je redovitim članom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti i članom nekoliko drugih akademija, na kraju života i Akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine. Stvorio je velik opus, svojim radom puno zadužio mnoge jezikoslovce u domovini i u svijetu. Znanost je osobito zadužio na području tipologije standardnih jezika, gdje je puno obogatio pojmovni fond svjetske znanosti. Posljednjih petnaestak godina života bio je slaba zdravlja, da ne spominjemo druge tragičnosti, pa nije ostavio iza sebe sve što je inače mogao dati. Predavao je i sudjelovao na znanstvenim skupovima u mnogim državama, objavljivao na desetak jezika diljem svijeta. Primio je više priznanja

i odličja, pa i Nagradu grada Zadra, Nagradu za životno djelo Republike Hrvatske i Nagradu "Stjepan Ivšić". Godine 2004. postao je *professor emeritus* Sveučilišta u Zadru.

Profesora Brozovića prvi sam put vidio kad sam došao na studij, a dobro smo se upoznali tek kada sam se u Zadru zaposlio 1978. Moram reći da je u mojoj teškoj odluci da se vratim u Zadar glavna bila upravo činjenica da me je za svojeg asistenta zvao baš taj glasoviti profesor. Komunicirali smo bez prekida sve do njegove smrti i mnogo radili zajedno, pa smo više radova i zajednički potpisali. Razgovarali smo slobodno o svemu. Imao je munjeviti intelekt i redovito je dobro znao s kime ima posla. Bilo mu je drago stasanje mladih ljudi u svakom, pa i u znanstvenom smislu. Za kolege s kojima je radio često je imao puno razumijevanja i osjećaja. U olovnim vremenima u kojima smo djelovali bilo je vrlo važno živjeti u kolektivu u koje je od ljudi dolazila dobrota. Nije samo neprežaljjeni Dalja bio takav, takvi su u pravilu bili i Nevenka Košutić-Brozović, Franjo Švelec, Nikola Ivanišin, Zlatan Jakšić. Svi su oni otišli u dobra spominjanja. Nikad neću zaboraviti 18. lipnja 2009. kada sam navečer stigao u Zagreb zbog sutrašnjeg predavanja na doktorskom studiju. Cijele večeri borio sam se s mišlju hoću li profesora Brozovića nazvati iz hotela. Potkraj života vrlo je teško govorio i nisam ga nazvao, ali sam sve vrijeme do spavanja proveo u mislima s njim. Ujutro me je na ulici bivši zadarski student obavijestio o Daljinoj smrti. Učas se je svijet promijenio, znao sam dobro tko je umro. Popodne sam studente obavijestio o smrti akademika Brozovića, dobro su razumjeli moju bol. Nedavno sam za ediciju Stoljeća hrvatske književnosti predao knjigu Profesorovih radova što sam ju pripremio, pa se veselim njezinu izlasku.

Jednim pogledom obuhvaćeno. Može se reći da je u tridesetak zadarskih godina dao svojem gradu i sveučilišnom životu u njemu mnogo, kao malo tko drugi. Spomen na njegovo neprolazno životno djelo, ugrađeno u zgradu hrvatske znanosti i kulture, živ je i danas i bit će i ubuduće. Spomen na njegovu osobu živi u našim sjećanjima, u našim zahvalnostima, pa ćemo i danas jasno i glasno reći: slava akademiku Daliboru Brozoviću.

* Ovaj je tekst pročitao na komemoraciji Daliboru Brozoviću i Nevenki Košutić-Brozović održanoj na Sveučilištu u Zadru 14. siječnja 2014. Komemoraciju je vodila Kornelija Kuvač-Levačić, a još su govorili Ante Uglešić, Rafaela Božić i Helena Peričić.

Nevenka Košutić-Brozović (13. siječnja 1929. – 2. listopada 2013.)

GOVOR PROF. DR. SC. HELENE PERIČIĆ, NASTAVNICE ODJELA ZA KROATISTIKU I SLAVISTIKU

Profesorici Nevenki

Cijenjeni članovi obitelji Brozović, poštovani kolege, studenti, prijatelji i poznanici pokojnih profesorice Nevenke Košutić-Brozović i akademika Dalibora Brozovića!

Dodijeljena mi je tužna, ali velika čast – u ime njezinih negdanjih kolegica i kolega na Odsjeku za hrvatski jezik i književnost pri Odjelu za kroatistiku i slavistiku Sveučilišta u Zadru, kao i u svoje osobno ime – kazati nekoliko riječi u spomen na Nevenku Košutić-Brozović, redovitu sveučilišnu profesoricu, koja je gotovo čitav svoj radni vijek provela na Filozofskom fakultetu u Zadru (sadašnjem Sveučilištu), a koja je preminula 2. listopada protekle godine u svojoj osamdeset četvrtoj godini.

Dopustite mi najprije kazati nekoliko biografskih podataka vezanih za nju. Nevenka Košutić-Brozović, hrvatska povjesničarka i komparatistica književnosti rođena je 13. siječnja 1929. u Zagrebu, u obitelji intelektualaca – teta, Sida Košutić, bila je poznata, ali dugo prešućivana spisateljica, a ujak August Košutić bio je političar. To što je već u dječjoj dobi Nevenka svladala njemački, a potom niz drugih stranih jezika bit će joj izvrsnim temeljem za postizanje zavidne filološke naobrazbe. Klasičnu je gimnaziju završila u Zagrebu 1947., a na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirala je 1953. južnoslavenske jezike i književnosti te francuski jezik i književnost. Apsolvirala je i anglistiku. Na istom je fakultetu disertacijom "Francuske književne pobude u časopisima hrvatske moderne" doktorirala 1965. Radila je kao knjižničarka u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu od 1953. do 1956., a od te godine do 1995. na Filozofskom fakultetu u Zadru, najprije kao asistentica pri katedri za francusku književnost, a ubrzo kao asistentica za svjetsku književnost na tadašnjoj katedri za jugoslavenske književnosti. Od 1966. do 1974. bila je docenticom, od 1974. do 1979. izvanrednom, a od 1979. do umirovljenja 1995. redovitom profesoricom. Možda je manje poznato da je u Zadru 1976. godine pokrenula osnivanje Odsjeka za komparativnu književnost koji će djelovati do početka osamdesetih i kojemu je bila predstojnicom.

Nevenka Košutić-Brozović javila se svojim znanstvenim radovima u glasovitim *Krugovima* 1954. člancima o Matoševoj i Baudelaireovoj poeziji, a pisala je i o Shakespeareu, Balzacu, Beckettu, Faulkneru, Marguerite Duras, Marguerite Yourcenar, Maeterlincku te brojnim drugim stranim autorima. Poglavitito ju je zanimala hrvatska moderna i njezini dodiri s drugim nacionalnim književnostima i književnim pojavama. Tako je napisala priloge pod naslovom "Europski okvir hrvatske moderne", "Hrvatsko-slavenski književni odnosi u doba hrvatske moderne" te "Uloga Zadra u književnom životu hrvatske moderne". No važni dio njezina znanstvenoga rada pripadao je teoriji i praksi prevođenja. Profesorica je Košutić-Brozović štoviše analizirala dijalekt kao medij hrvatskoga književnog prevođenja standardnojezičnih tekstova. Tako je pisala o prevođenju Krležinih kajkavskih tekstova, o Kazalijevim i Cesarićevim prepjevima, o prevođenju turcizama u Andrićevoj prozi, o prijevodima Tina Ujevića, Mihovila Kombola, Ivana Gorana Kovačića... Inače, sama je prevodila s francuskoga, engleskoga, španjolskoga i njemačkoga jezika. Ipak, zacijelo u široj javnosti najpoznatiji naslovi u njezinu opusu jesu *Čitanke iz stranih književnosti 1*

i 2 koje su izvorno bile namijenjene srednjoškolicima, ali su s vremenom postale i ostale nezaobilaznim priručnicima mnogim studentima kroatistike i drugih nacionalnih filologija koji su se željeli upoznati s imenima, pojavama te pokretima u svjetskoj književnosti, od drevne indijske epike do dvadesetostoljetne afričke poezije, od srednjovjekovnoga japanskog haikua do suvremene južnoameričke proze. Svrha tih *Čitanki* bila je uz ostalo omogućiti učeniku ili studentu smještanje hrvatske književnosti u kontekst europskih i drugih stranih književnosti. Dapače, od početka sveučilišne karijere profesorice Nevenke kroz njezin se rad provlačila teza kako o domaćoj književnosti nije moguće govoriti niti je izučavati a da je se ne smjesti i uspoređuje s pojavama i dosezima u europskoj i svjetskoj literaturi. Na Filozofskom fakultetu u Zadru profesorica Košutić-Brozović predavala je svjetsku književnost, desetak godina i teoriju književnosti, dok je studentima klasične filologije predavala komparativnu književnost staroga vijeka. Profesorica Košutić-Brozović u Zadru je organizirala i fakultetsku knjižnicu i predavala bibliotekarstvo na Pedagoškoj akademiji. Polazila je slavističke seminare, redovito sa suprugom, Daliborom Brozovićem, kojemu je u radu bila velikom pomoći. Pritom, njezina je uloga sveučilišne profesorice, znanstvenice i potpore u radu vlastitom suprugu išla u korak s obiteljskim obvezama koje su se pred nju postavljale.

Suradivala je u vrlo uglednim književnoznanstvenim časopisima (među kojima su *Croatica*, *Forum*, *Mogućnosti*, *Književna smotra*, *Filologija* itd.), ali je svoje zavidno mjesto u hrvatskoj filološkoj znanosti dobila i objavljujući relevantne priloge u zbornicima radova s pojedinih skupova na kojima je oduševljeno sudjelovala (posebice recimo na *Danima hvarskog kazališta*, gdje je sudjelovala u početnim godinama skupa u sedamdesetima pa sve do konca svojega aktivnoga istraživačkog angažmana, tridesetak godina kasnije). Godine 1990. za svoj je rad dobila Nagradu "Ivan Filipović".

Htjela bih međutim istaknuti nešto što držim važnim u profesoričinu životu. Doseljenje u Zadar sredinom pedesetih godina, pa i prije nego što je željeznička pruga bila izgrađena, kada je grad još uvijek bio zgarištem i prostorom ruševnim po bombardiranju u Drugomu svjetskom ratu, za profesoricu je očigledno – unatoč nemilim prizorima – značilo početak velike ljubavi prema tomu, našem gradu, što se potvrdila njezinim spomenutim radom o ulozi Zadra u književnom životu hrvatske moderne, ali i kontinuiranim življenjem u njemu. Odanost je Zadru potvrdila i za strahotnih ratnih dana u devedesetima, kada je ona – makar je tada mogla oputovati na neko sigurnije mjesto – ostajala u gradu bez struje i vode, često provodeći teške i spore sate u podrumu sa susjedima ili odlazeći na fakultet kada je to bilo moguće, pa i za uzbuna, na čiji početak smo zapravo zaboravljali, a o završetku uzbune nismo ni razmišljali.... Vjerujem da mi, rođeni Zadrani, nikad nismo u dostatnoj mjeri isticali upravo tu odliku profesorice Nevenke: njezinu požrtvovnost i osjećaj zajedništva koje je tih godina darivala Zadru, gradu u kojemu nije bila rođena.

Želim kazati i nešto iz svojega osobnog kuta. Profesoricu Nevenku upoznala sam kada sam se – po diplomiranju i magistriranju komparatistike u Zagrebu – zaposlila na mjestu njezine asistentice na predmetu svjetska književnost po Novoj godini 1991. Tada sam neko vrijeme pratila i pohađala njezina predavanja. No otad sam s njom počela i dijeliti sobu s najljepšim pogledom s vrha fakultetske zgrade na zadarskoj Rivi, a na tom su nam pogledu znali zavidjeti gostujući kolege iz kontinentalnih krajeva Hrvatske ali i iz inozemstva, koji su se čudili da se u takvom arkadijskom prostoru uopće išta može raditi jer pozornost odvlači ljepota morskoga kanala, otoka, zalaska sunca. Unatoč ratnom okviru, forsterovski rečeno: "soba s pogledom", pod krovom zgrade, izložena granatama, bila

je svojevrsnim prividnim i začudnim utočištem od stvarnosti. U to je doba profesorica pružala pomoć i potporu kad god je stigla, imajući puno razumijevanja za one s kojima je dijelila prostor, poslovne interese, ali i teme za razgovor, ne samo o književnosti, već i o glazbi, slikarstvu, filmu; pa i o običnim, dnevnim, tzv. banalnim stvarima popravka automobila (jer, bila je vrsna vozačica) ili nabavke potrepština koje ratnu svakodnevnicu čine manje tegobnom.

Vjerujem da nije naodmet spomenuti i sljedeće, pa i zato što se nalazimo na ovom mjestu, u zgradi bivšega Filozofskog fakulteta. Naime, spomenuto vrijeme ratnih stradanja u devedesetima bilo je ujedno doba u kojemu su nakon duljeg bolovanja preminule prijateljice i kolegice profesorice Nevenke: Mira Janković, utemeljiteljica katedre za englesku književnost pri Filozofskom fakultetu u Zadru, koju je za posljednjih dana bolesti i života profesorica Nevenka posjećivala, pa i u tim teškim ratnim okolnostima, te Marija Brida, filozofkinja sa zadarskoga Odsjeka za filozofiju, koja je umrla 1993. u Jelsi. Smrti tih dragih joj osoba profesoricu Košutić-Brozović duboko su pogodile.

Vjerujem da o profesorici Košutić-Brozović najljepše dojmove nose upravo studenti. Na njezinim se predavanjima moglo doživjeti posebno ozračje; bez pretjerivanja se može kazati da su studenti upijali svaku riječ: slušali su je pomno, takoreći bez daha, bez zamora, bez zamora; uživali su u novim spoznajama o pojavama u svjetskoj književnosti, u nadahnutim interpretacijama tekstova, ali i u paralelama s hrvatskom književnosti. Predavanja su bila obilježena lucidnim profesoričinim zapažanjima, zanimljivim obrazloženjima, dokazujući i pokazujući profesoričinu širinu duha i poznavanje književnih prilika u raznim razdobljima i prostorima; znala je bez poteškoća hergešićevski zalaziti u slikovite i duhovite književne anegdote pa i digresije, sve s lakoćom pripovijedajući i nikad ne gubeći osnovnu nit, pa bi se vratila na početnu temu i zaokružila predavanje dojmljivom poantom. Kako se vidjelo da ona obožava svoj posao! Iz njezine nastavnice i mentorske radionice pojavila su se brojna kvalitetna imena; među najistaknutijima zacijelo književnik Ivan Aralica te prevoditelj i pisac Luko Paljetak. Darujući studentima informacije o književnosti, neizravno im je iznosila i spoznaje o životu, o međuljudskim odnosima, o društvu – što je naraštajima studenata bilo dragocjeno i što im se urezalo u sjećanje za čitav život. (To se daje zaključiti iz komentara mnogih bivših studenata koje srećem godinama po njihovu diplomiranju.) Moji razgovori s profesoricom u "sobi s pogledom" često su se doticali prijedloga za uvrštenjem novih autora u *Čitanku*.

Mislim da bi vezano za profesoričin odnos prema studentima i studenticama valjalo reći i sljedeće. Bilo je i onih, doduše rijetkih, ne osobito dobronamjernih studenata, koji su neuspjeh na ispitu običavali popratiti konstruiranjem do šaljivosti bizarnih, apsurdnih pitanja koje profesorica nikad nije niti bi ih postavila. Nisu shvaćali niti željeli čini se razumjeti da u komparatistici, kao i u ostalim humanističkim disciplinama, jedan jednostavan podatak, tek naoko efemeran i nevažan, te neznanje o njemu može razotkriti nepoznavanje čitavoga labirinta temeljnih činjenica, odnosno uzročno-posljedičnih veza, književnopovijesnih i periodizacijskih, teorijskih i stilskih.

Radeći na Odsjeku za hrvatski jezik i književnost profesorica je priželjkivala sklad među kolegama i konstruktivnu suradnju, nadasve dobre odnose koji rad na takvom odsjeku čine blagotvornima, a djelovanje pojedinca plodonosnijim u istraživačkoj i nastavničkoj djelatnosti. O kolegama je profesorica Nevenka govorila s mjerom, s pomnjom, isključivo pozitivno i vrlo diskretno, ali se ipak od tek pokojega pojedinca znala tiho distancirati jer se, vjerujem, nije željela izlagati nepotrebnom kompromisu i narušiti svoju profes-

onalnu i moralnu dosljednost. Odmjerenost, staloženost, uz puno razumijevanja prema kolegi sugovorniku – bile su njezine odlike. Onaj famozni poslovični dojam o autoritativnosti i ozbiljnosti otopio bi se u čas kad bi se osmjehnula, nasmijala, pa i zapjevala svojim krasnim glasom na domjencima. Da, njezini domjenci... Njih je za kolege priređivala u svojem domu, prigodom svojih rođendana ili nakon njoj obožavanih putovanja, pogotovo u daleke krajeve, poput Tajlanda, nakon čega nam je prikazivala dijapozitive i tumačila prizore, oduševljeno i živo... Danima prije domjenka počela bi se brižno pripremati; radila bi kolače, kanapee, a sve to proizvelo bi toplo ozračje druženja i razgovora okupljenih – kako starijih, gotovo umirovljenih kolega, tako onih mlađih, tek zaposlenih. Za trajanja tih druženja pogled bi otimao portret koji je visio na zidu u boravku njezina zadarskoga stana: portret jedanaestogodišnje djevojčice plavo-sivih očiju pred kojom je stajao dugi niz godina učenja, samoizgrađivanja, predavanja studentima, istraživanja... život i djelo bogati i osebujni.

Znala je profesorica Nevenka Košutić-Brozović posegnuti za vrlo originalnim, osobnim gestama: iznenaditi malim darovima, čime bi udijelila potvrdu da poštuje, da se brine, da joj je stalo do drugoga.

Međutim, nenadana smrt u prometnoj nesreći njezine kćeri Lade prije šest godina preplavila ju je neizmjernom patnjom. I to je bio jedan od onih trenutaka kakvi svjedoče da priznate akademske figure nisu samo ljudi od knjiga, znanstveni i pedagoški autoriteti, već osobe sa svojim privatnim, intimnim nesrećama, krzmanjima i bolima. Sveučilišnim profesorima – koji se često doživljavaju kao nedodirljivi stoici – uvjetno rečeno "slabosti" te uobičajena ljudska tegoba nerijetko se ne toleriraju. Vjerujem da mi profesorica ne bi zamjerila na ovakvoj zamjedbi i otvorenosti jer je bila humanist, erudit, kozmopolit, svjetska žena – u pravom smislu riječi.

Na koncu, u ime kolega s Odsjeka za kroatistiku, u ime studenata koji su nekad mladi i željni znanja u međuvremenu stasali u zrele ljude i koji profesoricu Nevenku Košutić-Brozović s dragošću pamte jer je na njih ostavila neizbrisiv pečat, pa i u svoje osobno ime, želim i ovom prigodom iskazati trajnu zahvalu profesorici Nevenki Košutić-Brozović – na svemu što nam je darovala i čemu nas je podučavala: razumijevanju drugoga – u književnosti i u životu, intelektualnoj znatiželji, dobroti, znanstveničkoj susretljivosti, ali i nužnosti ulaganja truda u spoznavanje.

U Salamonovim *Izrekama*, koje je spominjala na studij tek pridošlom naraštaju studenata, među ostalim stoji:

*Prigni uho svoje i čuj riječi moje
I upravi svoje srce mojem znanju,
Jer milina je ako ih čuvaš u nutrini
Svojoj...*

Te riječi: *Čuj riječi moje, i upravi svoje srce mojem znanju, jer milina je ako ih čuvaš...*, kao da nam i sada upućuje profesorica Nevenka. Čuvat ćemo ih.

Neka joj je vječna slava.

Na Sveučilištu u Zadru, 14. siječnja 2014.